

Sygn. akt IV Kz 266/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Wojciech Maczuga

Protokolant st. prot. Justyna Machulak

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko

K. P.

oskarżonemu o przestępstwo z art. 278§1kk i art. 13§1kk w zw. z art. 278§1kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk

na skutek zażalenia oskarżonego na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 21 grudnia 2015r. sygn. akt IX K 520/14/K

w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia apelacji

na podstawie art. 430 § 1 kpk

postanawia

zażalenie oskarżonego K. P. na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 21 grudnia 2015 roku, sygn. akt IX K 520/14/K o odmowie przywrócenia terminu do złożenia apelacji - pozostawić bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2015 roku, sygn. akt IX K 520/14/K Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie, Wydział IX Karny, zadecydował o odmowie przywrócenia oskarżonemu K. P. terminu zawitego do złożenia apelacji.

W wyniku rozpoznania zażalenia złożonego przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy, w dniu 1 kwietnia 2016 r. utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

W aktach znajdowało się wówczas, nie przekazane jeszcze do rozpoznania przez Prezesa Sądu Rejonowego, wobec braku stosownego dowodu doręczenia oskarżonemu odpisu postanowienia – osobiste zażalenie K. P., na wskazane orzeczenie z dnia 21 grudnia 2015 r.

Zażalenie to, wysłane w ślad za zażaleniem obrońcy, bez stosownej decyzji Prezesa Sądu (k.335-336), po zwrocie sprawy, ponownie przekazano Sądowi Odwoławczemu, zarządzeniem wydanym przez nieustaloną osobę (k.356). Jak wynika też z jego treści – nie sprawdzono wtedy przesłanek formalnych do jego przyjęcia m.in. kwestii zachowania terminu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie oskarżonego K. P. należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie bowiem z treścią przedstawionych Sądowi Odwoławczemu akt, postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2016 roku, sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy utrzymał w mocy opisane wyżej orzeczenie

Sądu Rejonowego z dnia 21 grudnia 2015 r. sygn. IX K 520/14/K. Tym samym stało się ono prawomocne i nie służą już od niego żadne środki zaskarżenia. Rozpoznawanie drugiego zażalenia – niezależnie od tego, że w momencie jego wpływu - było ono wniesione w terminie i przez osobę uprawnioną – obecnie jest już niedopuszczalne.

Pogląd taki jest powszechnie przyjmowany zarówno w doktrynie jak i judykaturze (patrz - Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 sierpnia 2012 r. II AKz 259/12 LEX nr 1213916: „Wniesienie kolejnego zażalenia - nawet w terminie - na postanowienie, które zostało już poddane kontroli instancyjnej na skutek rozpoznania pierwszego środka odwoławczego, a tym samym uzyskało cechę prawomocności, jest niedopuszczalne z mocy ustawy.” Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 stycznia 2007 r. II AKz 33/07, LEX nr 268883: „Zaskarżone przez podejrzanego postanowienie o przedłużeniu aresztowania było już przedmiotem kontroli Sądu Apelacyjnego na skutek zażalenia jego obrońcy i zostało utrzymane w mocy, zatem nie może być ponownie rozpoznawane z powodu przeszkody prawomocnego zakończenia postępowania.” Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2005 r. WZ 66/05, LEX nr 214845: „Niedopuszczalne jest rozpoznanie zażalenia, prawidłowo - co trzeba podkreślić - wniesionego przez oskarżonego na postanowienie sądu pierwszej instancji, które uprawomocniło się na skutek rozpoznania zażalenia jego obrońcy.” Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2005 r. WZ 56/05, LEX nr 217525: „Następstwem prawomocności orzeczenia jest zakaz kolejnego orzekania w tej samej kwestii.” Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r. I KZP 31/03, LEX nr 81321: „Niedopuszczalne jest rozpoznanie zażalenia, wniesionego przez jednego z obrońców oskarżonego (podejrzanego) na postanowienie sądu pierwszej instancji, które już się uprawomocniło na skutek rozpoznania zażalenia innego obrońcy tej samej osoby.”)

Odmienne, odosobnione stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu (patrz Postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 grudnia 2009 r. II AKz 633/09, LEX nr 534445: „Postanowienie sądu odwoławczego, którym utrzymane zostało w mocy postanowienie sądu pierwszej instancji o zastosowaniu lub przedłużeniu tymczasowego aresztowania, wydane w wyniku rozpoznania zażalenia obrońcy podejrzanego (oskarżonego), nie pozwala pozostawić bez rozpoznania przez sąd odwoławczy, zażalenia - wniesionego w terminie - na to samo postanowienie sądu pierwszej instancji przez innego obrońcę podejrzanego (oskarżonego) lub przez podejrzanego (oskarżonego) osobiście.”) - praktycznie dotyczy wyjątkowej sytuacji stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego i argumentacja tam przyjęta sprowadza się do tego, że w przypadku zastosowania tymczasowego aresztowania sąd nie tylko może, ale wręcz jest zobowiązany do ciągłego kontrolowania rozpoznanej już przecież wcześniej kwestii. Stąd też pojawiła się wątpliwość Sądu Apelacyjnego co do uzyskania przez orzeczenie, statusu prawomocności materialnej.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie mamy jednak do czynienia z tymczasowym aresztowaniem, więc nawet ten odosobniony pogląd nie ma zastosowania w tym przedmiocie. Nie jest dopuszczalna sytuacja, by o tej samej, rozstrzygniętej już kwestii, procedować w nieskończoność, wraz z napływem kolejnych środków odwoławczych. Wszystkie takie środki, poza wypadkami nie cierpiącymi zwłoki, powinny być rozpoznawane łącznie.

Niewątpliwie Sąd Okręgowy, orzekający w sprawie (...), dostrzegając w aktach drugi złożony przez samą stronę środek odwoławczy, winien był rozważyć, wstrzymanie się od rozpoznawania wówczas wyłącznie zażalenia obrońcy, bo w przeciwieństwie do zażalenia na tymczasowe aresztowanie – nie mieliśmy tu do czynienia ze sprawą nie cierpiącą zwłoki.

Z drugiej jednak strony – na posiedzeniu Sądu Odwoławczego obecny był zarówno oskarżony jak i jego obrońca. Żadna z tych osób nie wносиła wówczas o odroczenie posiedzenia i rozpoznanie także zażalenia oskarżonego.

W chwili obecnej, wskutek uzyskania prawomocności przez zaskarżone orzeczenie Sądu i wyczerpanie toku instancji - nie jest już możliwe rozpoznawanie kolejnego zażalenia.

Nie ma więc podstaw, do odnoszenia się do jego treści oraz słuszności czy też nie - podniesionych tam zarzutów. Na tym polega obowiązek pozostawienia zażalenia bez rozpoznania.

Jedynie informacyjnie można oskarżonemu wskazać, skoro w swoim zażaleniu podnosi enigmatyczne argumenty dotyczące posiadanych rzekomo nowych dowodów, że w oparciu o konkretne jednak, dowody, może on wnosić o

wznowienie postępowania, przy zachowaniu wymogów z rozdziału 56 kodeksu postępowania karnego i uiszczeniu opłaty, swoje zaś zastrzeżenia do pracy obrońcy z urzędu, może zgłosić właściwej Radzie Adwokackiej lub pozwać go na drodze cywilnej, jeśli wykaże wyrządzoną szkodę.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

SSO Wojciech Maczuga

Sygn. akt IV Kz 266/16

ZARZĄDZENIE

odpis doręczyć oskarżonemu, obrońcy i Prokuratorowi z pouczeniem o zażaleniu w terminie 7 dni do składu równorzędnego SO.

Kraków dnia 12.05.16r. SSO Wojciech Maczuga